

mand yttrede dernæst, at det var et betænkeligt Skridt at gjøre Undtagelser fra den almindelige Jagtlov i saadanne særegne Tilfælde som det foreliggende. Det vil jeg meget gjerne indrømme den ærede Landssthingsmand; men jeg maa dog ogsaa paa den anden Side troe, at det maa indrømmes, at en saadan Undtagelse vil ikke kunne drage til nogensomhelst Følge; thi, at Regjeringen kommer i det Tilfælde at maatte foreslaae Undtagelser til Fordeel for visse Statsieendomme, det er ganske naturligt grundet deri, at Regjeringen ikke paa eengang kan fyldestgjøre det Ønske, som saa hyppigt ytres, blandt Andet paa Rigsdagen, om at see visse Statsieendomme afhændede, og til samme Tid at lade være at afhænde dem, hvilket er det Middel, en privat Mand naturligtviis i dette Tilfælde vilde bruge, naar han havde nogen Frygt for Jagten. Naar en privat Mand kunde tænkes at eie et saadant Slot og med saadanne Omgivelser af Skove som Frederiksborg, og han tillige eiede den forholdsvis ubetydelige Eiendom Faurholm, vilde han ganske vist ikke trænge til nogensomhelst Undtagelse fra den almindelige Lovgivning; thi han vilde simpelthen alene af den Grund lade være at sælge Faurholm. Nu kan Staten jo ogsaa gjøre dette; det er ganske vist; finder man, at det har overveiende Betæneligheder ogsaa i et Tilfælde som det nærværende at gjøre en Undtagelse fra den almindelige Jagtlovgivning, saa lader man være at gaae ind paa Undtagelsen, og jeg skal meget villigt erkjende, at der er Meget, der taler derfor; men saa bliver Faurholm heller ikke solgt, saa skeer der ingen Fyldestgjørelse af det, man ellers lægger stor Vægt paa, at see saadanne Eiendomme gaae over i den private Handel og Wandel.

B. Christensen: Det har gjort mig meget ondt at høre atter i denne ubetydelige Sag tale om, at den ikke kunde komme ud som Lov, dersom en Clausul, som den ærede Minister ønskede skulde udelades, ikke gik ud. Jeg skal imidlertid ikke for Dieblisset opholde mig derved. Jeg troer, at der i og for sig er saa afgjørende Grunde for, at en Stat ikke bør eie det Slags Eiendomme som Faurholm, at den Dag ikke kan være langt borte, hvor

den vil blive afhændet, i hvad der saa end maatte dømmes om det Spørgsmaal, hvorom her nærmest handles. Afhændelsen turde være saa meget vigtigere, som man derved kan komme en Commune til Hjælp, der i høi Grad har Krav paa at ydes en saadan Hjælp, naar det kan skee uden nogetsomhelst Dffer fra Statens Side. I Forbindelse dermed skal jeg blot tilføie, at jeg aldeles maa slutte mig til hvad min ærede Ven her ovenfor (Kirck) har ytret, og jeg troer, at den ærede Minister ikke har ladet hans Uttring vederfares ganske Ret, naar han har troet at kunne tage den til Indtægt for den Clausul, han ønsker. Det er nemlig, forekommer det mig, ganske indlysende, at, dersom Bildstanden, hvad jo rimeligt kan være, er betydelig netop der, saa maa den for Faurholm være meget generende; men den maa med Hensyn til Værdinedsattelsen være af omtrent den samme Indflydelse paa Forpagningsafgiften, som den vilde være paa Kjøbesummen. Jeg for min Deel skal derfor uden mindste Tvivl slutte mig til Loven, som den er vedtagen, og vistnok vedtagen med omhyggelig Overveielse og god Tvie, i det andet Thing.

Kirck: Ja, jeg har ogsaa staaet i den Formening, ligesom den ærede foregaaende Taler, at den høitærede Finantsminister ikke kunde tage min Uttring til Indtægt; thi jeg har meent, og det ligger jo ogsaa tydeligt for, at, naar man opgiver Været paa alle andre Kanter, saa veed jeg ikke, hvorfor man skulde beholde det netop paa en Gaard, der nu for Tiden kunde ved en ny Forpagtning indbringe Mere, naar Jagtretten var knyttet dertil, ligesom den ogsaa ved Salget vilde faae en større Værdi; thi det er jo dog afgjort vist, at Enhver, der kjøber en Eiendom, ønsker at være Herre over den, og det er man i Sandhed ikke, naar Jagtbetjente uhindrede kunne have Afgang til Ens Marker, og Bildtet har Lov til uhindret at gaae og græsse der og fordærve Sæden og gjøre meget mere Skade, som ofte nok er anført under Jagtlovens Behandling. Jeg troede heller ikke, at Regjeringen vilde være den Første, der vilde rokke ved Grundlaget for en giben Lov; thi det synes mig fremgik af hvad den høitærede Minister